

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 103/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti JM profit s. r. o., Kvetná 65, Spišský Štiavnik, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Hrobákom, Hviezdoslavova 4052/59, Poprad, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky oznámeniami Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100305/1/428880/2013 a č. 1100305/1/428914/2013 z 9. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti JM profit s. r. o. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti JM profit s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy oznámeniami Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100305/1/428880/2013 a č. 1100305/1/428914/2013 z 9. septembra 2013 (ďalej aj „oznámenia finančného riaditeľstva“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka uzavrela obchodný vzťah so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dodávateľka“), na základe ktorého jej boli zhotovené výrobky, ktoré dodávateľka dala zinkovať do Poľska, a následne podľa pokynov sťažovateľky boli tieto výrobky prepravené na miesto určenia do Českej republiky, kde ich prevzal obchodný partner sťažovateľky.

Po splnení objednávky vystavila dodávateľka faktúru č. 911 044 z 12. decembra 2009 na sumu 31 000 €, k tomu DPH v sume 5 890 €, faktúru č. 911 045 z 21. decembra 2009 na sumu 3 890 €, k tomu DPH 739,10 € a faktúru č. 911 046 z 21. decembra 2009 na sumu 4 300 €, k tomu DPH 817 €. Závazok na zaplatenie dohodnutej ceny diela spolu s DPH sťažovateľka dodávateľke riadne splnila.

Po prijatí faktúr sťažovateľka riadne podala daňové priznanie za zdaňovacie obdobie december 2009, kde si z uvedených faktúr uplatnila odpočet DPH v celkovej sume 7 446,10 €. Daňový úrad Poprad rozhodnutím č. 717/230/55296/10/Bol z 24. augusta 2010 (ďalej aj „rozhodnutie daňového úradu z 24. augusta 2010“) sťažovateľke nadmerný odpočet v sume 7 024,25 € nepriznal a dodatočne jej vyrubil rozdiel DPH v sume 421,85 €. Zároveň bola sťažovateľke za neoprávnený odpočet DPH rozhodnutím č. 717/230/60397/10/Bol z 22. septembra 2010 (ďalej aj „rozhodnutie daňového úradu z 22. septembra 2010“) uložená pokuta v sume 744,60 €.

Daňový úrad Poprad svoje rozhodnutie o nepriznaní nadmerného odpočtu a dodatočnom platobnom výmere odôvodnil tým, že zhotovovaný tovar bol prevezený na opracovanie do Poľska, pričom po opracovaní nebol prevezený späť na Slovensko, ale do Českej republiky. Podľa právneho názoru Daňového úradu Poprad bol miestom dodania tovaru dodávateľkou pre sťažovateľku iný členský štát. Dodávateľke pri dodaní tovaru s miestom dodania v inom členskom štáte nevznikla daňová povinnosť, keďže dodanie tovaru v inom členskom štáte nie je podľa § 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) predmetom dane v tuzemsku. Podľa Daňového úradu Poprad si sťažovateľka odpočítala DPH v rozpore s § 49 ods. 1 zákona o DPH z faktúr vystavených dodávateľkou za tovar, pri ktorom daňová povinnosť nevznikla.

Na základe uvedeného postupu Daňového úradu Poprad dodávateľke vznikla povinnosť vystaviť opravné faktúry, a to nové faktúry č. 1011067 na sumu 31 000 €, č. 1011068 na sumu 3 890 € a č. 1011069 na sumu 4 300 €. Zároveň táto spoločnosť podala dodatočné daňové priznanie za december 2009 a v zmysle odôvodnenia rozhodnutia Daňového úradu Poprad si uplatnila vrátenie zaplatenej DPH, ktorú aj Daňový úrad Spišská Nová Ves uhradil.

Daňový úrad Spišská Nová Ves vykonal u dodávateľky kontrolu DPH za december 2009 a podľa protokolu o výsledku zistenia z daňovej kontroly č. 732/320/6814/2011/Zak z 15. mája 2011 na rozdiel od Daňového úradu Poprad zastával právny názor, že vzhľadom na to, že tovar po jeho opracovaní bol prepravený zákazníkovi sťažovateľky do Českej republiky, prestala sa plniť podmienka § 8 ods. 4 písm. f) zákona o DPH, a týmto okamihom sa premiestnenie tovaru z tuzemska do iného členského štátu (Poľska) považuje za dodanie tovaru za protihodnotu, ktoré je podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona o DPH v tuzemsku predmetom dane. Podľa § 72 ods. 3 zákona o DPH bol platiteľ povinný pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu podľa § 8 ods. 4 zákona o DPH vyhotoviť bezodkladne doklad o premiestnení tovaru s náležitosťami podľa odseku 2, ktorý sa na účely zákona o

DPH považuje za faktúru. Preto bol platiteľ povinný podľa § 69 ods. 1 zákona o DPH platiť daň.

Dňa 1. júna 2011 Daňový úrad Spišská Nová Ves dodatočným platobným výmerom č. 732/230/24561/11/Rkyt určil dodávateľke DPH za zdaňovacie obdobie december 2009 v sume 9 800,63 € a uložil jej povinnosť zaplatiť rozdiel dane v sume 7 446,10 €.

Po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia sa dodávateľka obrátila na finančné riaditeľstvo s podnetom na preskúmanie rozhodnutia Daňového úradu Spišská Nová Ves mimo odvolacieho konania. Hlavným argumentom jej podnetu bola skutočnosť, že v súvislosti s týmto obchodným vzťahom vydal Daňový úrad Poprad proti sťažovateľke rozhodnutie, ktorým jej nepriznal nadmerný odpočet DPH z dôvodu, že v tomto prípade malo ísť o dodanie tovaru s miestom dodania v inom členskom štáte, čím nevznikla daňová povinnosť. Keďže podľa názoru Daňového úradu Poprad pri tomto dodaní tovaru nevznikla daňová povinnosť, Daňový úrad Spišská Nová Ves nebol oprávnený uložiť dodávateľke povinnosť z tohto obchodného vzťahu zaplatiť daň v sume 7 446,10 eur.

Na základe uvedeného podnetu finančné riaditeľstvo vydalo 22. októbra 2012 oznámenie, ktorým po preskúmaní rozhodnutia Daňového úradu Spišská Nová Ves č. 732/230/24561/11/Rkyt z 1. júna 2011 potvrdilo, že toto rozhodnutie nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom.

Dodávateľka o tomto závere finančného riaditeľstva informovala sťažovateľku, ktorá sa obrátila na finančné riaditeľstvo s podnetom na preskúmanie rozhodnutí Daňového úradu Poprad mimo odvolacieho konania. Sťažovateľka vo svojom podnete uviedla, že v danom obchodnom vzťahu, kde ide o totožné skutkové okolnosti, dva daňové úrady vyvodili protichodné právne závery. Keďže finančné riaditeľstvo vyvodilo právny záver, že rozhodnutie Daňového úradu Spišská Nová Ves nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, sťažovateľka usudzovala, že príslušné rozhodnutie Daňového úradu Poprad založené na tých istých skutkových okolnostiach musí byť v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom. V zmysle toho sťažovateľka podala 27. marca 2013

na Daňovom úrade Prešov, pobočke Poprad podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

Napriek splneniu všetkých formálnych náležitostí potrebných pre konanie o podnete sťažovateľky, zaplateniu poplatkov a predložení potrebných dôkazov a dokladov finančné riaditeľstvo 9. septembra 2013 vydalo oznámenie, že po preskúmaní dodatočného platobného výmeru Daňového úradu Poprad č. 717/230/55296/10/Bol zistilo, že uvedené rozhodnutie nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom. Na základe podnetu sťažovateľky finančné riaditeľstvo preskúmalo aj rozhodnutie č. 717/230/60397/10/Bol, ktorým bola sťažovateľke uložená pokuta v sume 744,60 € za neoprávnený odpočet DPH. Sťažovateľke bolo doručené oznámenie finančného riaditeľstva, že ani toto rozhodnutie nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom.

Sťažovateľka je toho názoru, že v zmysle § 77 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) na základe jej podnetu vydalo finančné riaditeľstvo oznámenia, ktoré nie sú rozhodnutiami, a teda sťažovateľka tieto oznámenia považuje za opatrenie, resp. iný zásah, ktorým došlo k porušeniu jej základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva na inú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka zastáva názor, že finančné riaditeľstvo ako orgán nadriadený uvedeným daňovým úradom bol povinný zosúladiť dva protichodné právne závery so zisteným skutkovým stavom. Napriek tomu, že aj dodávateľka, aj sťažovateľka sa v uvedenej veci na porušovateľa obrátili, tento orgán nezosúladiť rozhodnutia dvoch podriadených úradov, ale v rozpore s princípmi právneho štátu potvrdil aj rozhodnutie Daňového úradu Poprad, aj rozhodnutie Daňového úradu Spišská Nová Ves. Týmto svojím konaním, ktoré nemôže mať oporu v platných právnych predpisoch, porušil základné právo sťažovateľky na podnikanie.

Sťažovateľka sa domnieva, že „právo platiteľa odpočítať si zaplatenú DPH je súčasťou základného práva na podnikanie a v prípade, že príslušný orgán určí povinnosť zdaniteľnej osoby zaplatiť daň, a zároveň neumožní platiteľovi dane odpočítať si túto daň, jedná sa o porušenie základného práva platiteľa podnikateľ podľa článku 35 ods. 1 Ústavy“.

Ďalej sa sťažovateľka domnieva, že finančné riaditeľstvo ako orgán nadriadený uvedeným daňovým úradom bolo povinné zosúladiť dva protichodné právne závery so zisteným skutkovým stavom. Napriek tomu, že aj dodávateľka, aj sťažovateľka sa v uvedenej veci na neho obrátili, tento orgán nezosúladiť rozhodnutia dvoch podriadených úradov, ale v rozpore s princípmi právneho štátu potvrdil aj rozhodnutie Daňového úradu Poprad, aj rozhodnutie Daňového úradu Spišská Nová Ves. Týmto svojím konaním, ktoré nemôže mať podľa názoru sťažovateľky „oporu v platných právnych predpisoch, porušil základné právo sťažovateľa na podnikanie“.

Sťažovateľka je to názoru, že finančné riaditeľstvo „jednoznačne pochybilo, porušilo ústavné práva sťažovateľa a spôsobilo mu tým zjavné a preukázateľné škody.

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu v sebe zahŕňa aj právo jednotlivca na legitímne očakávania.

Z hľadiska princípu právnej istoty, podlieha ochrane aj legitímne očakávanie, ktoré je užšou kategóriou ako právna istota (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 30.4.2008, Nález Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 12/05 zo dňa 28.11.2007). Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (m. m. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 24.6.2009, Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 10/04 zo dňa 6.2.2008). S legitímnym očakávaním úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď správne orgány sa nemôžu, bez náležitého odôvodnenia a poskytnutia možnosti účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, odchýliť od doterajšej rozhodovacej praxe.“.

Sťažovateľka pri podaní podnetu po tom, ako bola od dodávateľky informovaná o záveroch finančného riaditeľstva vo vzťahu k rozhodovaniu týkajúcom sa dodávateľky, mala legitímne očakávanie, že pri náležitom a kvalifikovanom prerokovaní jej podnetu musí finančné riaditeľstvo dôjsť k záveru, že Daňový úrad Poprad vydal nesprávne rozhodnutie. Sťažovateľka legitímne očakávala, že v právnom štáte nemôže dôjsť k situácii, keď by porušovateľ potvrdil správnosť dvoch protichodných rozhodnutí svojich podriadených úradov týkajúcich sa jednej skutkovej udalosti.

Vzhľadom na závery uvedené v oznámeniach finančného riaditeľstva adresovaných sťažovateľke, ktorými bola potvrdená správnosť dvoch protichodných rozhodnutí týkajúcich sa jednej veci, je sťažovateľka toho názoru, že finančné riaditeľstvo „jednoznačne porušilo právo sťažovateľa na vyššie uvedené legitímne očakávanie, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy“.

Na základe uvedených skutočností, ako aj predložených dôkazov sťažovateľka žiada ústavný súd, aby vydal nález, ktorým vysloví, že:

„1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] podnikat podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Oznámením Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100305/1/428880/2013 zo dňa 09.09.2013 a Oznámením Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100305/1/428914/2013 zo dňa 09.09.2013, porušené boli.

2. Oznámenie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100305/1/428880/2013 zo dňa 09.09.2013 a Oznámenie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100305/1/428914/2013 zo dňa 09.09.2013 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 10 000,- €, ktoré mu je Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky povinné zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. *Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky je povinné uhradiť spoločnosti* ■

■ *trovy konania na účet jeho právneho zástupcu... .“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený.

Už citované ustanovenie zákona o ústavnom súde je vyjadrením ústavnej zásady subsidiarity konania o ústavných sťažnostiach zakotvenej v čl. 127 ods. 1 ústavy. Ochrana

ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť výlučnou úlohou ústavného súdu, ten v tejto súvislosti predstavuje inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy oznámeniami finančného riaditeľstva, ktorými jej bolo oznámené, že na základe jej podnetu na preskúmanie označených rozhodnutí daňového úradu (dodatočný platový výmer a rozhodnutie o uložení pokuty) mimo odvolacieho konania boli tieto preskúmané a bolo zistené, že nie sú v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom

Podľa § 46 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) platného do 31. decembra 2011 proti určeniu dane správcom dane a proti iným rozhodnutiam, pre ktoré je to zákonom ustanovené, sa účastník konania môže odvolať, ak sa odvolania nevzdal písomne alebo ústne do zápisnice.

Opravné prostriedky predstavujú uzákonenie možnosti ochrany práv a právom chránených záujmov daňových subjektov. Pri preskúmaní rozhodnutí správcov daní – prvostupňových orgánov významné miesto zaujíma odvolacie konanie, pri ktorom sa uplatňuje zásada dvojstupňového konania. Odvolanie patrí medzi riadne opravné prostriedky a je najčastejším spôsobom ich uplatňovania. Základným znakom odvolania je, že ho možno podať proti neprávoplatnému rozhodnutiu správcu dane v lehote uvedenej v poučení o možnosti podať opravný prostriedok, t. j. v lehote do 15 dní. Táto lehota začína plynúť od jeho doručenia. Zákon však upravuje aj prípady, keď odvolanie nemožno podať, a to proti rozhodnutiu o určení dane dohodou v daňovom konaní a proti výzve podľa § 41, ktorá predchádza určeniu dane; v týchto prípadoch nemožno uplatniť ani mimoriadny opravný prostriedok (ASPI, komentár k zákonu o správe daní k § 46).

Ústavný súd konštatuje, že namietať porušenie označených základných práv oznámeniami finančného riaditeľstva sťažnosťou podľa § 127 ods. 1 zákona o ústavnom súde

je neprípustné, keďže sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyčerpala opravné prostriedky a iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu základných práv účinne poskytoval. Sťažovateľka mala totiž možnosť podať proti oboj rozhodnutiam daňového úradu (z 24. augusta 2010, ako aj 22. septembra 2010) odvolanie ako riadny opravný prostriedok, avšak proti označeným rozhodnutiam daňového úradu odvolanie nepodala, preto tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preto predstavuje prostriedok ultima ratio a je nástrojom ochrany základných práv a slobôd nastupujúcim až po vyčerpaní všetkých dostupných efektívnych prostriedkov na ochranu uplatniteľných v zhode so zákonom v systéme orgánov verejnej moci.

Opravnými prostriedkami alebo inými právnymi prostriedkami, ktoré zákon na ochranu základných práv alebo slobôd sťažovateľovi účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov a ktorými zákon o ústavnom súde podmieňuje prípustnosť sťažnosti (§ 53 ods. 1), sa rozumejú riadne opravné prostriedky, niektoré mimoriadne opravné prostriedky a iné procesné prostriedky na ochranu práva, s uplatnením ktorých je spojené začatie súdneho, správneho alebo iného právneho konania. V súlade so zásadou subsidiarity musí teda sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpať všetky opravné alebo iné právne prostriedky, pričom musí predchádzajúce procesné prostriedky, ktoré sú ovládané dispozitívnou zásadou, uplatniť efektívne. Sťažovateľke nebolo dané na výber, aký opravný prostriedok na ochranu svojich práv využije (či podá odvolanie alebo podnet na preskúmanie rozhodnutí mimo odvolacieho konania) bez zachovania inštančnosti postupu. Ak existuje prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý je v dispozícii sťažovateľky, a sťažovateľka tento efektívne nevyčerpá, potom je potrebné sťažnosť odmietnuť pre jej neprípustnosť.

O opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiam daňového úradu by rozhodovalo vtedajšie Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (od 1. januára 2012 finančné riaditeľstvo) a proti jeho rozhodnutiu by bola prípustná žaloba (§ 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku) na všeobecnom súde, ktorou by sa sťažovateľka mohla

domáhať preskúmania zákonnosti správneho orgánu. Podmienkou podania takejto žaloby je však vyčerpanie riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa proti rozhodnutiu správneho orgánu vydanému v správnom konaní pripúšťajú (§ 247 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Proti takémuto rozhodnutiu by bolo prípustné odvolanie, o ktorom by rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Hoci sťažnosť formálne smeruje proti oznámeniam finančného riaditeľstva v súvislosti s vybavením sťažovateľkinho podnetu na preskúmanie rozhodnutí mimo súdneho konania, sťažovateľka ňou v skutočnosti sleduje preskúmanie a zmenu rozhodnutí daňového úradu z 24. augusta 2010 a 22. septembra 2010.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka nevyužila na ochranu svojich práv účinné právne prostriedky, ktoré mala k dispozícii, vrátane správnej žaloby v správnom súdnictve, ústavný súd odmietol jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú. Pretože došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže tieto sú viazané na vyhovenie sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2015